

בניגון, וכבר מצינו במקורותינו לאט לאט
 במטאטאין שהרי על שפיאטאט אספוד ראשי —
 סליחה על האמונה החבית — על שאספוד —
 טיאטאט, וכדומה לזה. בפיצוי: במוט עור יתגלה
 שהכל מעשה ידי משהרדט פלשת'אית אמיתית.
 המתחבט ללא-משרד צפון הלא-אביוני מווינה.
 ממש אמונו הבמאחיסטים האלה של ימינו דומים
 זה לזה עד שאי-אפשר עוד להבדיל ביניהם.
 מרחוק נדמה לך שהאחד מהם לפניך והינה חברו
 הינו הוויקא, והאחר, מבליט מאד, נשתייחמס'בוח
 הזו!

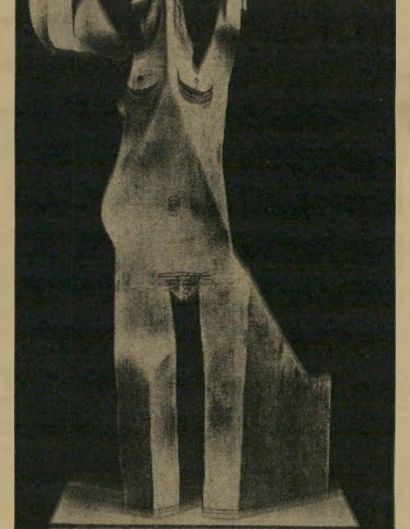
מה אמרנו את, כן, חסיגנו, בשהיינו בעמך
 האחרונה בחרו, מליחה, לא, זה שידר משיב
 אחר, אגונו עדיין יפה, מה נאמר ומה נדבר על
 קרישמו: אמו של יצר עבודה מעניינת מזה
 שידר ושחרר חבלה בעבוד המוסיאנו ומה
 האמרו עם הבעבור? ערי כונו בעבור נעליים
 מסשו לטפס בו היא על ידי העביו.

את אמרנו בבורים בו, הוויקא מוסיק בן נטמלני
 = ועוד באריות ששורה בואה = למימרחו
 של הארץ ופעם קראו כך בפרייה, לא האמינו
 איתנו לוי.

מכל זה היה מוסי, אולי לפני עשור שנים
 שלם, ואולי אפילו יותר.
 ובעבור זה גם פהרנו להביא במדורנו את
 חמכתב ששלח לנו ידינו נרשון קניסס, את
 עימו אינו אנו חייבים להסכים אבס הוא לפחות לא
 ציור עכברים.

האם היה לנו עוד משהו להגידו כן רב זה?
 איוה לאו האחרים קישו זה שכבר לפני שנים
 קבע את חבכתה במאש עלינו לטובה בבורה
 המזרח של חבכתה מערבי לנו, בלומר, בשערה
 של מדינת ישראל באו יספרו לך הכל חוצ
 מאשר בישרו/תעלה.

מי יסלחו אינו שאילחו המטאטאים הארשיים,

פיקאטו: אש וולד, מונגרת נויך

כמובן, אבל לא אלה אינם אלא המטאטאים
 הישנים בגילגול חדש, ואם זאת כבר אמרנו.
 במאש, מה אנחנו סתם חוזרים על אותם
 דברים: שובע שובע.
נתן זך

ג.ה. רק לתאר חגיגות דברים אלה,
 התבאר לו מתוך חגיגות מיתולוגיות, פי
 המסורה העמו של-חגיגות חגיגות
 למסורותיו, אינו אלא שמעון עמרת.
 אנו ממות, שיש לו חסד משבוע
 לתעלות החבור שנו.

נרשון היספד
פיסול מחמם

(בשווי חידת מסליו שר מנשה הרישון
 המוסיק בימים אלה במוסיאון חר'מכ'ב)
 ביוני 1984 נפתחה תערוכה אודרית-ממרים
 בגן הירדן אשר במבואותיה של באזול, היא חיתה
 מוקדשת כולה לפיסול במאח עשורים.
 עריכתה אדם וברילד, בארליה, היום
 וקולד, ריבוסה, פיגלי ורגנסאנה, גונאלס

הספרדי כצד דה קווינג האמריקני, ליפשיז,
 מאיול ומאליכ'ז, מאינזו מארני והגרי מוד
 שהמכו לקס'אסינים בחייהם, בצד ריצ'ארד סרה
 עם לוחם המלח מארדים שבו בפשטותם
 המינימאליסטית, ושילידה המרדכי הנוטע
 בחוממי ההירוגליפיים ובחוש אותם לוחות'
 מלכה אימאטיים של סרה בניגוה נשמות
 מתכת.

היצירות שהקישו את המבקר מכל עבר
 הרשימו בנובחותו התקופה, פילקו את כל משא
 הדעות-הקדומות שהכבדו על התפתחות
 הפיסול ברונא במאות השנים האחרונות.
 כלב המלח הנקדר שאיכלם את כל המיזמי
 בפיסול המודרני, ובממדי עמק, ניצב ביתו נפלא
 בפשטותו שבו הוצינו שיאי אמנות הפיסול של
 המאה העשרים:

בראשית עם ביצת הברונזה — הוויקה
 הרמנוחה, ריבוק אשה עשוי שייש מעובנו של
 מודיטאני, אנדי גורבאס הצרפתי עם גבעי העץ
 שלו המצטרפים לליצו בגוי מישה אחת.
 ארכיפנקו בנאשה המהרבה, ארבע וארציאדי
 מוסליות על נושא עירום נשוי מעשה-ידי
 מאטים, ויסמע — הפשע-התפתות של
 התערוכה: במרכז הביתו, על גבי קופיות עץ,

בסטים ליצור-אנזש רבים ופיוטיים, מוגשמים
 המציעות נחירים נקובים במכתה, קורנים
 חבונג אנזש מתוך ארובות-עיניים מעורות
 הקרועות במלכה המאיימת, בראשונות בלתי-
 אמצעות: כל זה באמצעות בריז'ייר שמתכה
 במלכה בכבשור כעיני.

עוצמת ארזים והיא כמו מרחפת ביו שמיים
 וארץ. כן, ב-עקרונות' של מנשה קרישמו
 מצאנו את היתו העז ביותר, ואם תרצו =
 הממאה הנוטה ביותר כנגד טבח החפים מפשע,
 עד שכל מה שנוצר עד כה בנושא זה בתחום
 הפיסול כמו נתגמד כעיני.

מנשה קדישמו: פרוטמיוס

לראות בהם יצירות שפאו לתרוע כנגד פולחן
 המוסיקה ואימותיו, תחת כוונתו של תומרסו
 סמורח כאשר חיה, יצירותיו אלה חסס'או את
 המסר שאורו בימש לתעביר,
 וברומה, המיר זוכרו לטובה את 'אמניו'
 המסוממות של יחיא שמי בחן ראוי בראשית
 שנות החמישים את סימו אחיבר מונחם לרור
 אמני תש"ח, כאן חותר שמי את טביעות
 אצבעותיו האנושיות, האישיות ביותר, במחצית
 שנות החמישים בהר שמי לפעול בהרש פרוס,

מונחת היו כמה מיגודות נייך של מיאסו
 שנגודו פולח מתוך גיווידיייר אחרו ביד האשה
 הספרדי ספ'ו אלה לאירועים תלתי-ממדיים
 מרתקים ומדומים פאחר,
 'כיסא' בעל משענת מנורה בתשליל
 (ונאטיבו) אם המרימה את ילדה אליעל, לכאורה
 עבודת נייך תלתי-ממדית צנועה במידותיהו
 וביראי ביומרתה, אך קשה לתאר את הרושם
 המהמם שעשו על הצופה. בלא שום מאמץ הפכו
 ו-הממבר' התעוררה, כמו להפעלים, אחרי הסיידה
 האחרונה של מונימנטים ארזיים שליוו את
 המבקר ברבנו במאח ממודים אל הביתו, הפך
 דיוקא ממינש עם יצירות 'קאמריות' עשירות
 נייך לחוויה המרגשת ביותר.

הביתנו שלעל גבי מקוביות הפגיר את שם
 יוסיפ של פילי הניר ואת ששנה בה נוצרו
 1981, בלומר, היו אלה מיצירות הפיסול
 המאחרות של האמן:

פניו לרשא הרחב שבתנז ובעיברי שוב על
 פני קיר המסדה של ריצ'ארד סרה שחודקר
 בנוד-שטחים עשוי חודס ומכתה סרס שיככתה
 העליונה מחודתה יוצרת פאטינה נפלאה בציבעי
 ארמח' והחוממי שספועים של שילידה (מאחר
 יחד רבס בהרס וירשיים) היבעתי לעצמו
 מישיאלי:

אינו ניתן היה לצרף את עוצמת פולדת
 חסוכטו של שני יוצרים ענקיים אלה עם המגע
 האנושי החם של מיגודותיו ממיניאטוריות'
 המונומנטאליות של סיאמא, כי אז ימינו זוכים
 ביצירה הנדולה ביותר שנוצרה במאה שלנו
 בתחום הפיסול.

הינה לפעם המגישה עם 'עקרונות' של
 מנשה קרישמו, זו ברובה שלפני מוסיאון תל'
 אביב והו בחוד אולמות התצוגה. עלי להודות: זו
 היכו כי מייד באותה עוצמה מהממת שבה חשתי
 תוך כדי ביקור בתצוגת הפיסול הנפלאה בכאול.
 לפעם נתגמד הכל מיכ, האמידה השטוחה,
 בכיכובל של אותה פילדת קודטן איררה
 בעודתה — המשמשת על פי רוב לייצור לוחות
 שיהיו לנגמ'שים ולטקטים — שטמט את הצורה
 הממרידה האנושית לה בדרך-כסל לכשה את
 צורמה של אותה מיגודת נייך בעלת ארזים
 קומוניקאטיבי אנושי כל כך. והינה נתקיימה
 המישאלה, ממדי הענק היו לועקת שבר איררה.
 חומת המלכה המונומנטאליים הקבו במגע

ישבו, גם אם בווזונוזו חיו הימות והטבות
 שבעולם, הינה בחירתו ככרוז הציונה את
 יצירותיו הארשונות והוי-אביוה, שהבהמעושה עלי
 שם בניגודיו באור מתקד, זו, זו המכו לפימלח
 שי עוצמה יהודה המבקשת להתנשא התנשאות
 המעלה בוברנו יצירות של מיסטרס שיחאל
 שמי עצמו בוראי שאינו ממסדיהם.
 גם יצירתו הקודמת של קרישמו הניצבת
 ברמה מוסיאון גליאבי — זו המבקשת לאון
 מיסקולות מלצניות — מתגמדת בעיני מוד
 איררתו הסימית החדשה, כמו רצה לתרגם את
 'זכיתו חרבותם לאיתים' ללשונו שלו, זו כמו
 אמרי ראו לוחות מלכה אלה, בני-אדם מיצרים
 אותם כדי לשמש כמפגות השמדה, והינה ראל
 אינו רוח חיים ניתן להסיה בנותו חומר עצמו...

מיכתבים למערכת
מונה לא נחה

אניני מביז מרוע הפנייה את כל טענותיכם
 כנגד ר"ד מישל גלבע ופטרס בעל-פה-אגב
 בלכר את אשתו, ר"ד מנחה גלבע, לעניות
 דעתי, חשיתות שמשנה בכל חמוסי המיסר
 הספרותי-התרבותי בישראל מתבטאת ברברים
 חמורים בהרבה מאלה שהעליהם, כך, בנדרות
 של 'שמור לי ואשמור לך', בחלוקת פרסים לפי
 מוצא ערתי, בנפישים נכמשתמחים...

פרי להביא דוגמה קונקרטית אחת: הינה זו
 אותה מנחה גלבע, חוקרת וזמרת שמתקרה
 העיקרי לפי שעה מסתכם בהתנתה לרפוס של
 עבודת הווקטור שלה פכבית והרזות שישיות
 בתחום היצירה עומדים ביחס חסר מעמדה
 באיגוד הסופרים והיא כפר חכרת ועד האיגוד ואח
 הציעה את מועמדותה לכהונת יושבת-הראש
 שליוו בקיצורו הינה זו, 'מאורח' זו שבכתבתה
 בשופטת פרס ב'מניק' להודעת ישראל הצליחה,
 לקבלת פרס, להחיות את הכפר שפרופ' ישעיהו
 לוינבוץ לא זוכה בפרס חוקרתי = אף פי
 הוצע לפרס זה באותה ועדה על-ידי חוקרת
 נודעת ודנוטה בתחום חופמת ישראל!
 אותה מנחה-לא-נחה, אשת ה-ממנה' שלנו,
 אף חילקה והיא-כפרי שוב בכהונתה בשופטת
 פרסים, את מילגת ראש הממשלה על שם לוי
 אשכול וכן פרס לספרות ילדים לאותו אדם
 עצמו!

ואם אניני טועה היא גם יושבת או ישבה
 במועצת הספר העברי, במדור לכיתבי-עמ, שם
 קבעה איוה כיתבי-עמ יזכו בהמיכה מטמשתית.
 לא הייתי פותח דברים אלה לולא את ששיתת
 פשעתי לפרופ' לוינבוץ, מה זכותה של זו לשפוט
 אותו ושכמותו
 נ.ב. האם כבר חזרתי שחיא גם חכרת חבר
 הנאמנים של תיאטרון 'הפנימה' = כנראה זכות
 חרומתה הגדולה לפתוחות העברית.

א. חזן

רק עץ עקרו ידיו...

כל מה שלכרתו על היתודים החרוים לארזים ומפרחים שיממותיו, על החרום החרוים שהמכו
 פניו הפנים האחרונים לערות ידיו: כל חשתיים שניטעו בכל ימי חטיו נשטס בקדושה וברפס
 פניו הריים, כל העודות-הנטיעות של קרישמיים בחיזור ירדים, כל חשתיים על הארץ חירוקה,
 כל שזיך מוויירת — מה הם וחיכו הם איש מוש ציורים זה שיש איש שמונח מפעל, חבכתה שנוערה
 שמונח על הטבט, העוקר במירדיו עץ

כל מה ששמעתי על חיקורים חמורים לארצם למצוא בה את המולדת האבודה, כל המימורים
 על מר'א-הארם העוקרים עמים במאורעות מר'ז'ר'ר'ר' כל מה שאמרנו אושידות ואישיות-מוסר
 על בנינו הארץ הנושמה, כל מה שנתגמר על ארזי המרדכי ויזרנו — מה הם לעומת חמור צעירה,
 שצבו שמונח הטבע מתנסח בנאווה על חולצתו, העוקר במרצ רב עץ ועוד עץ מארמת המולדתו
 ע. יטמא

עורר נחמו זך